

med Ret til at bestemme, om den vil imødekomme eller modsætte sig de Krav, der fra Færøernes Lagting maatte fremkomme om udvidet Indflydelse paa den færøske Lovgivning.

Med disse faa Ord skal jeg anbefale dette Forslag til det høje Tings Velvillie og gunstige Fremme.

Jeg har fremdeles den Ære paa Færøernes Lagtings Vegne at forelægge det i Lagtingsamlingen 1918 vedtagne *Forslag til Lagtingslov*. Idet jeg henviser til Forslagets trykte Motivering, skal jeg tillade mig at gøre nogle yderligere Bemærkninger.

Færøernes Lagting hører til de ældste lovgivende Forsamlinger i Norden. Allerede ved Færøernes første norske Bebyggelse i det 9de Aarhundrede findes Lagtinget omtalt som en fast Institution, der dannede Grundlaget for den færøske Samfundsordning, og fraregnet en kort Periode fra 1816 til 1852, altsaa et Tidsrum af 36 Aar, har Lagtinget bestaaet uafbrudt fra ca. 900 indtil Dato, altsaa noget nær i et Tidsrum af 1000 Aar. „Lagting“ betyder „Lovting“: det lovgivende Ting. Paa dette Ting forhandles Færøernes Anliggender; paa dette Ting blev Færøernes Love vedtaget. I den færøske Fristatstid optraadte Lagtinget med fuld Selvstændighed. Senere, efter at Færingerne havde erklæret sig skat skyldige til de norske Konger, træffer vi Lagtinget som Folkets Forsamling, hvor almen vigtige Sager drøftedes, hvor Love vedtoges, hvor Kongernes Hyldningsæd aflagdes, og hvor Rets tvistigheder afgjordes. Gennem de skiftende Tider vedblev Lagtinget stadig at være en Repræsentation for Befolkningen, ja, endda saa sent som i 1808 udtalte Viceprovst Begtrup i en af ham afgiven Betænkning med Hensyn til den færøske Lagmands Stilling, at denne havde til Opgave i Forening med Landfogeden at stadfæste eller kuldkaſte visse Vedtægter, som af Almuen paa Lagtinget vedtages, eller fra Arilds Tid har fundet Sted og ved at indføre dem i Lagtingsprotokollen skaffe dem en Art af Lovkraft.

Det er forstaaeligt, at Lagtinget for det færøske Folk staaer som en Institution, paa hvilken det sætter Pris baade paa Grund af Lagtingets ærværdige Alder og paa Grund af dets Betydning som Folkets eneste lovlige Organ. Der er heller ikke Tvivl om, at det af de fremmeligste af Folket blev betragtet som en Ydmygelse, da Lagtinget blev ophævet ved kongelig Resolution af 24. April 1816. Ved kongelig

Resolution af 6. Juni 1821 gik den Indflydelse paa Øernes Forvaltning, som Lagtinget havde siddet inde med, over til de færøske Embedsmænd og det danske Kancelli, men Færingerne følte sig alt andet end tilfredsstillede ved den nye Ordning. I 1846 indkom der derfor et Andragende fra Færingerne til Stænderforsamlingen i Roskilde om Genoprettelse af Lagtinget. Andragendet blev ikke bevilget. I 1851 fremsatte den færøske Folketingsmand Niels Winther et nyt Forslag i Folketinget om Oprettelsen af et Folkeraad paa Færøerne. I dette Forslag bestemtes bl. a., at ingen Lov skulde udgives som gældende for Færøerne, før Folkeraadet eller Lagtinget først var hørt. Dette Forslag blev ligeledes forkastet. Derimod fremmedes et samtidig af Indenrigsministeren fremsat Forslag til Oprettelse af et kommunalt Raad, hvilket førte til den endelige Lagtingslov af 1854, den Lov, som i Hovedsagen endnu er den gældende Lagtingslov. Denne nye Lagtingslov havde ikke meget til fælles med Færøernes tusindaarige Tingsskik. Den vakte derfor straks megen Misnøje, særlig fordi den Frihed, som den gamle Lagtingsinstitution sikrede Folket, ikke genvandtes ved den nye Lov, tværtimod: Embedsmændenes alt overvejende Indflydelse blev kun forøget og befæstet, og Folkets kaarne Lagtingsmænd fik ingen Bestemmelsesret over færøsk Lovgivning.

Som jeg nys har omtalt, har der idelig fra færøsk Side været Ønske fremme om større Selvstændighed for Lagtinget. Nærværende Lovforslag, der blev vedtaget af Lagtinget i 1918, gaar ud paa at efterkomme disse Ønsker. Jeg forventer, at det høje Ting vil se med Velvillie paa dette Lovforslag og medvirke til, at de af Færingerne valgte 20 Lagtingsmænd herefter maa erholde Ret til at blive mere selvbestemmende, hvad den færøske Lovgivning angaar, og derved komme ind under større Ansvar for Færøernes Styrelse og Udvikling, end det efter Loven af 1854 har været muligt. Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings velvillige Fremme.

Jeg har endvidere den Ære paa Lagtingets Vegne at forelægge *Forslag til Lov om Indkomstskat til Lagtinget*. Jeg skal tillade mig at henvise til de trykte Motiver og for øvrigt paapege, at Forslaget blev vedtaget af Lagtinget i 1918. Nu da Lagtinget ifølge Forholdenes raske Udvikling paa Færøerne stilles overfor større og større Opgavers Løsning, er det uundgaeligt, at Færøerne, hvad Beskatningsmaade angaar, maa komme ind i tidssvarende